

Informace a oznámení

Přehled bohoslužeb

	neděle	pondělí	úterý, čtvrtek, sobota	středa	pátek
Nové Město	7.45 9.00		7.00	18.30	18.30
Bobrová	10.45	18.00			17.30

První sv. přijímání: Nové Město 10. června – 10.30 hod.

mše svatá v 9 hod (mše svatá v 7.45 hod nebude – místo ní mše svatá v 10.30 hod.)

Ostatní svátky v červnu - mše svaté dle pravidelného rozpisu beze změn

7. června – Slavnost Těla a krve Páně

15. června – Slavnost Nejsvětějšího srdce Ježíšova

29. června – Slavnost sv. Petra a Pavla, apoštolů

Poutě ve farnostech:

Bobrová 1. čerevence, mše v 6.30 a v 10.30 hod.

Nové Město 19. srpna, mše v 9.00 farní kostel, 10.30 kostelíček, 14.30 požehnání

Informace:

Hlavní pout' ke kořenům diecéze - Slavnost sv. Petra a Pavla – Brno, Petrov, sobota 30. června 2007 pontifikální mše svatá v 10.30 hod. bližší informace na plakátk pod věží (přednáška o diecézi, doprovodný program)

25. – 29. července Charismatická duchovní obnova v Brně
bližší informace včetně přednášek i přihlášek na stránkách www.cho.cz

13. – 19. srpna Celostátní setkání mládeže Tábor – Klokoty
možnost zažít společenství věřících mladých lidí www.tabor2007.signaly.cz

25. - 26. srpna orelská pouť na Hostýně, při mši zpívá schola svatě Kunhuty

Zamyšlení na konec s Matkou Terezou

Setkávání s jednotlivými lidmi

Chceme-li někomu dát svou lásku, musíme k němu navázat úzký vztah. Kdybychom usilovali o velká čísla, ztratili bychom se v nich, místo abychom se s láskou a úctou setkávali s jednotlivými lidmi... Každý člověk je pro mě Kristus, a protože je jen jeden Ježíš, je člověk s nímž se právě setkávám, v tomto okamžiku jediným člověkem na světě.

Nehledejme, to co je mimořádné

Záleží na tom, že dáváme sami sebe, důležitá je láska, s níž něco děláme. Naše sestry dělají malé věci – pomáhají dětem, navštěvují osamělé, nemocné, nuzné. Když mi někdo říká, že naše sestry vykonávají jen obyčejné práce, odpovídám, že i kdyby pomohly jen jednomu jedinému člověku, udělaly by už dost. Ježíš by byl ochoten zemřít i pro jediného člověka. Buďme věrní v malých věcech, neboť v tom tkví naše síla. Pro Boha není nic malé.

Pro vnitřní potřebu vydává římskokatolický farní úřad Nové Město na Moravě
Šéfredaktorka Jana Kučerová. Další číslo vyjde 8. července, uzávěrka: 27.června
e-mail: casopis.kunhuta@centrum.cz, e-verze: <http://casopis.kunhuta.cz>

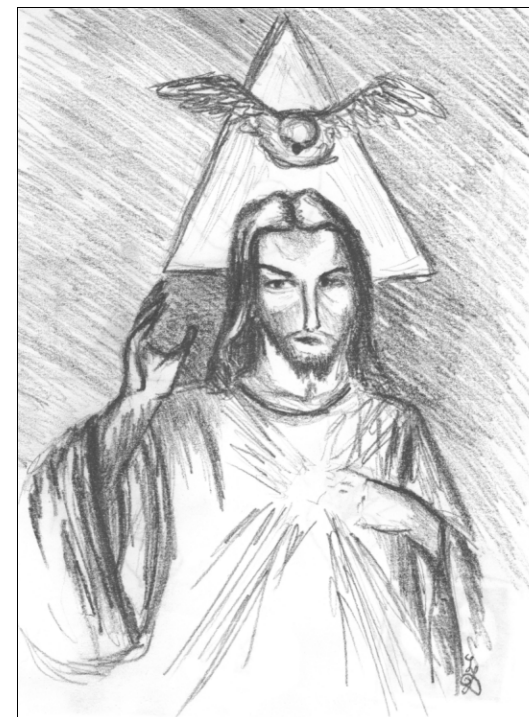
KUNHUTA

novoměstský farní zpravodaj

Nové Město na Moravě
červen 2007

Modlitba před Nejsvětější svátostí

Velebím Tě, Stvořiteli a Pane, skrytý v Nejsvětější svátosti. Velebím Tě za všechna díla Tvých rukou, v nichž se mi odkrývá tolik moudrosti, dobroty a milosrdenství. Pane, rozprostřel jsi tolik krásy po zemi a ona nám vypráví o kráse Tvé, přestože je pouze Tvým slabým odleskem.

Stvořiteli můj a Pane, Tvá dobrota mě vede k tomu abych se osmělila k Tobě hovořit. V Tobě nacházím všechno, po čem jen mé srdce může zatoužit. Zde Tvé světlo osvětluje mé myšlení a činí je schopným stále více Tě poznávat, zde na mé srdce stékají prameny milosti, zde má duše čerpá věčný život.

Stvořiteli můj a Pane, Ty sám mi dáváš nade všechny tyto dary sám sebe a těsně se sjednocuješ se svým ubohým stvořením. Tajemství Tvého milosrdenství objímá každou duši. Za tuto Tvoji nesmírnou dobrotu Tě velebím, celým svým srdcem i duší. Mé srdce je zcela uchváčeno modlitbou chvály.

modlitba blahoslavené sestry

Faustyny

EUCHARISTIE - pramen a zjevení společenství

Na žádost emauzských učedníků, aby zůstal s nimi, odpověděl Ježíš mnohem větším darem – skrze svátost Eucharistie našel způsob, jak zůstat „v“ nich. Přijmout Eucharistii znamená vstoupit do hlubokého společenství s Ježíšem.

Zůstaňte ve mně a já ve vás. (Jan 15,4). Tento vztah intimního a vzájemného „setrvání“ nám dovoluje, abychom předjímalí svým způsobem nebe na zemi.

Bůh vložil do srdce člověka „hlad“ po svém Slovu, hlad, který v nás uspokojí pouze plná jednota s Ním. Eucharistické společenství je nám dáno, aby „nás nasýtilo“ Bohem na této zemi v očekávání dokonalého naplnění v nebi.

Tato zvláštní intimita, která se uskutečňuje v eucharistickém „společenství“, nemůže být plně pochopena ani prožita mimo církevní společenství.

Církev je Kristovo tělo: kráčíme s Kristem v míře, v jaké jsme ve vztahu „s Jeho tělem“. Vytvoření a živení jednoty On sám nepřestává podporovat skrze svou eucharistickou přítomnost.

Jan Pavel II.

Autor Písma svatého

Bez Písma svatého se nemůže poznat křesťan, ale ani dějiny naší kultury. Nás však nevedou ke čtení Písma jen literární důvody. Věříme, že jeho autorem je sám Bůh, protože je to inspirované dílo, napsané pod vlivem Ducha svatého. Proto je jeho smysl neomylný a je v něm jako v semeni obsažena plnost Zjevení.

Je tedy důležité stanovit vztah, mezi tím, co se zde říká, a mezi jinými hlasy od Boha, který mluvil k Otcům a dosud mluví mnohokrát a mnoha způsoby (srv. Žid 1,1): v čistém svědomí, v řádu a kráse světa, v církvi a v její tradici. Jsou to rozmanitá slova, ale smysl je jen jediný, protože jej inspiruje týž Duch. Skrze tyto projevy nás Bůh neomylně vede k poznání Krista, který je Pravda.

Když Origenes mluví o inspiraci bible a když přirovnává posvátné texty k textům lidských autorů, zaznamenává ještě jeden rozdíl.

Velký básník, například Homér, je schopen vyjádřit slovy myšlenku srozumitelným způsobem, ale nedokáže nám dát sílu vykonat to, co říká. Zatímco v Písmu svatém je skryt Duch Boží, který nás vede za ruku, abychom uskutečňovali to, co nám vnuká.

Proto je výklad bible postupný: stále hlouběji se zachycuje jeho duchovní smysl. Když člověk hledí na svět, postupuje od toho, co oči vidí, k chápání rozumem až k duchovnímu vidění toho, co nám Bůh ukazuje. Tímto způsobem se přechází od litery ke smyslu nazývanému historický a nakonec k duchovnímu významu: k tomu, co nám Duch říká v té chvíli.

Velkým darem Ducha je zvláště duchovně chápat dějiny spásy, počínaje dějinami Izraele až k událostem, k nimž dochází v církvi i v našem životě. To mohou zakoušet ti, kteří se denně modlí žalmů. Rozjímání Písma je stálý velikonoční přechod. Začíná se literou, která však stále umírá, je opuštěna, aby povstal Duch.

(Tomáš Špidlík – Znáš Ducha svatého)

Pravá láska jen ve společenství osob

Čemu nás učí poznávání tajemství Boha, život tří osob? Učí nás, že jsme stvořeni pro společenství. Pravá láska může pulsovat jen tam, kde se jeden druhému otevírá a sděluje. Má-li být šťastný život v rodině, pak musí být mezi manžely opravdové přátelství, vztah lásky nesobecké. Lidé se musí hledat a brát, jen když zjistí, že jsou schopni opravdové lásky – nesobecky se jeden druhému odevzdat. To samé je v rovině duchovního přátelství. Když člověk najde dobrého přítele, je to vzácný poklad čteme v knize Moudrosti. Sv. Augustin, církevní učitel, napsal: „Kdo má přítele, ať se modlí, aby mu zůstal. Kdo ho nemá, ať se modlí, aby ho dostal.“ Aby člověk prožil život šťastně, k

tomu potřebuje dobrého přítele. Člověku nenaplní život ani práce, ani věci, majetek, ani děti v manželství – to všechno jsou věci přechodné. Jediným lékem na žízeň po šťastném životě je společenství lásky. Jedno africké přísloví říká: „Nejlepším lékem člověka je člověk.“

Bůh je dokonale blažený jen proto, že žije ne jako samotář, ale jako společenství OSOB. Jako dokonalá sdělující se láska. Ať žijeme v jakémkoliv stavu – manželství, svobodném povolání, v duchovním stavu, vdovském, atd. važte si a chraňte přátelství toho, koho vám Bůh dal. A také se snažte být milujícími přáteli těch, které vám Bůh světil.

J. Daněk – Životem lásky k světlu a radosti

Člověk má mít ducha

Je s podivem, jak často se mluví v naší společnosti o duchu. V dobách socialismu patřil mezi oblíbené mediální obraty třeba takový „duch porozumění“ anebo „duch revolučních tradic“. Termín „velký duch“ označující vynikajícího jedince sice poněkud zavaněl idealismem, ale i toto označení, vnímané jako vzletný básnický obrat, bylo v zásadě přijatelné. Ve zcela nedávné minulosti se pak vytvořil termín „duch zákona“, jenž měl legitimovat jednání, které nebylo se zákonem identické.

V současnosti myslitelé a filozofové nazývají dobu, ve které žijeme, érou prázdnoty. Tím nemyslím regály v obchodních domech, ale vnitřní a duchovní prázdnotu, zvnějšnění člověka. Lidé věnují mnohem více péče světu zevnějšku než výbavě svého nitra, své duše, svého srdce a charakteru. Vnitřní výbava se stala vedlejší. Důležité je to, co vede rovnou k prosazení a uplatnění se. Toto

zvnějšnění, nedbání o vnitřní věci se projevuje i v naší společnosti. V éře vnitřní prázdnoty se však těžce něco domlouvá, těžce se spoluhospodaří, těžko se stane člověk třeba životním partnerem.

Vše je na vodě, není se nač spolehnout. Naproti tomu není zase možné vše, celý náš život protknout předpisy zákona, hustou sítí příkazů a nařízení. Vždy musí zůstat prostor pro svobodné, ale současně odpovědné jednání. A k tomu je třeba, aby člověk měl ducha. I jeho duševní dílo, kupř. kniha, obraz nebo hudební dílo má mít ducha; stejně tak veškeré dílo jeho ruku. O to společně usilujeme. Nám, křesťanům, však nejde o jakéhokoliv ducha. Jde nám o Ducha svatého v jakékoliv době, v jakémkoliv ismu, pro všechny generace, za všech okolností.

Pane, zapal svým Duchem naše srdce k víře, která dává rukám sílu k službě, ústům odvahu ke svědectví a myslí nadějný pohled kupředu; ať nikomu nedovolí spát nebo dřímat.

Neptej se, jaký účel má růže

Hodina mezi večerem a půlnocí. V tiché místnosti mě přátelsky obklopují věci, které mi slouží. Po levé ruce topení, přede mnou lampa na psacím stole, pro pravé ruce magnetofon. Účel těchto věcí je jednoznačný.

Čím více je náš život obklopen a proniknut technickými výrobky, tím víc se přizpůsobuje i naše myšlení a usuzování tomuto účelnému světu kolem nás. Snadno se pak může stát, že se takto podle účelu hodnotí a oceňuje i život... Co by však mohlo být účelem života, ne-li výkon?

Když se výkonu nedosáhne, je rozbité topení nahrazeno novým, spálená žárovka je vyhozena a neopravitelný magnetofon putuje na smetiště a do šrotu. A život? Co se stane z něho, když už ani ruce ani duch nejsou schopny být užitečnými?

Ale rozhlížím-li se opět po místnosti

Slepec a klobouk

Jednoho dne jistý nevidomý muž seděl na schodech před budovou s kloboukem na nohou a tabulí s nápisem: "Jsem slepý. Prosím, pomozte mi."

Šel kolem publicista a viděl, že slepec má v klobouku jen pár drobných. Sehl se, a přihodil nějaké mince, a potom, bez toho, aby se zeptal, vzal tabuli a na druhou stranu napsal jinou větu.

Odpoledne se publicista vrátil ke slep-

vidím, že nad topením je polička s knihami, vedle magnetofonu vázička s růží a za lampou okno s výhledem na hvězdné nebe. Růže, hvězdy, verše – v čem asi je jejich účel? Tyto věci nemají účel, ale smysl.

Podobně, když zralý člověk podal nějaký výkon nebo vykonal nějaký čin, neměli bychom se ptát po účelu, ale po smyslu!

Ano, když takto uvažuji, teď když na to mám čas – o topení, lampě i magnetofonu, kladu-li si otázky na knihami, mám-li čas zamyslet se při pohledu na nebe plné hvězd, mám-li čas pozorovat tajuplnou růži, chápu, že moje stáří má smysl a je požehnané.

„To, že jsme posedlí hledáním účelu, je kořenem veškerého násilí na stvoření.“
Reinhodl Schneider
z knihy Když začíná večer – Max Rössler

ci a viděl, že slepcův klobouk je plný mincí i bankovek. Slepec poznal mužův krok a zeptal se, zda to byl on, kdo mu přepsal tabuli, a co tam napsal. Publicista odpověděl: "Nic, co by nebyla pravda. Jen jsem dal tvým rádkům jinou podobu." Usmál se a odešel.

A slepec se nikdy nedozvěděl, že na tabuli stálo:

„Je jaro, ale já ho nemohu vidět.“

Změň svou strategii, když se věci nedaří a uvidíš, že se to obrátí k lepšímu.

Milé děti,

jak dobře znáte mši svatou? Někteří z vás již brzy poprvé přijmou Pána Ježíše, a tak jste jistě zvědaví a plní očekávání. Důležité je vědět, že můžeme Pánu Ježíši důvěřovat a se vším se mu svěřit. Pokud je Pán Ježíš „s námi na jedné lodi, nemusíme se bát žádné bouřky“. V náboženství jste se učili, jaké části má mše svatá a v jakém pořadí jdou

I. ÚVODNÍ OBŘADY

Sláva na výsostech Bohu - pozdrav - úkon kajičnosti - vstupní zpěv – Pane, smiluj se

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.

II. BOHOSLUŽBA SLOVA

přímluvy - kázání - čtení - zpěv před evangeliem - vyznání víry - žalm – evangeliem

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.

za sebou. Proto pro vás nebude těžké vyřešit tento úkol: seřadte jednotlivé části mše svaté do správného pořadí. Pomůže vám to, že jsou předem dány „větší“ části mše svaté – úvodní obřady, bohoslužba slova, slavení eucharistie a závěrečné obřady – a ty se skládají z dalších „menších“ částí, které už musíte správně seřadit vy. Pro ty, kdo pravidelně chodí na mši svatou, to bude hračka ☺

Vaše kamarádka

- 6.
- 7.

III. SLAVENÍ EUCHARISTIE

Otčenáš - přijímání – příprava darů – lámání chleba – Svatý – Beránku Boží - pozdravení pokoje

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.

IV. ZÁVĚREČNÉ OBŘADY

propuštění - požehnání

- 1.
- 2.

Jsi vyvolený, vyvolená nést naději a lásku právě do tohoto dne a této chvíle.

Jsi vyvolený, vyvolená nést tíhu právě toho dnešního dne a této chvíle.

Jsi vyvolený, vyvolená žít právě dnes s těmi, kdo jsou kolem tebe.

Bůh tě posvětil. Počítá s tebou. Právě dnes. I když se na to možná necítíš.

Neboť On je s tebou. Právě dnes. Právě teď.

Obyčejný den plný povinností

„Mami, podívej!“ vykřikla sedmiletá Martina. „No jo“, zamumlala roztržitě žena, protože řídila a myslela na tisíc věcí, které bude muset doma udělat. Pak následovala večeře, večerníček, koupání, několik telefonátů – a byl čas jít spát. „Honem, Martino, jde se do postele!“ Holčička se rozběhla po schodech do svého pokoje. Maminka jí unaveně dala pusku na dobrou noc, pomodlila se s ní a zachumlala ji do peřiny.

„Mami, já jsem ti ještě chtěla něco dát!“ „Dáš mi to zítra“, odpověděla maminka, ale dcera zavrtěla hlavou: „To ne, ráno nebudeš mít čas.“ „Ale budu, neboj se“, bránila se maminka. „Dobrou noc“, dodala a zavřela dveře pokoje. Ale ten zklamání pohled jí nedopřál klid. Tiše se vrátila do dětského pokoje a rozhlédla se kolem. Ve tmě si všimla, že

Martina svírá v dlani kousky papíru. Pomaličku jí ruku otevřela. Držela v ní velké červené srdce roztrhané na kousky. Když ho složila, zjistila, že je na něm napsaná básnička nazvaná „Proč mám ráda maminku.“ Srovnala útržky papíru a četla: „I když máš hodně práce a pořád něco musíš dělat, vždycky si najdeš čas na hraní. Mami, mám tě ráda, protože jsem pro tebe ta nejdůležitější část dne.“ Ta slova ji zasáhla přímo do srdce. Honem uvařila hrneček kakaa a spěchala do dětského pokoje. Něžně pohladila Martinu po tváři. „Co se děje?“ ptala se holčička rozespale. „To je pro tebe, protože jsi pro mne ta nejdůležitější část dne.“ Holčička se usmála, vypila polovinu hrníčku a usnula.

*z knihy Osvěžení pro duši –
Bruno Ferrero*

Docela obyčejné pozvání na hostinu...

Jak prožíváme chvíli, když jsme poani na hostinu? Jak se cítíme, když s námi ti druzí počítají? Jak velká událost je Eucharistie, v níž mi Ježíš říká: „Jsi pozván na mou hostinu!“

Jaké by to bylo, přijít na hostinu a neustit dobrých jídel? Když Pán Ježíš ustanovil mši svatou, byla to večeře s jeho učedníky. Prvotní církev konala to, co Ježíš odkázal učedníkům na svou památku: „vezměte a jezte, vezměte a pijte“. ř

esťané vždy věřili, že „kdykoli jí tento chléb a pijí tento kalich“, přijímají do srdce samotného Ježíše. Postupně se přidáním modliteb, čtení z Písma a přimluv vyvinula z večeře Páně dnešní mše svatá.

A protože my lidé zapomínáme na původní smysl toho, co děláme, stávají se paradoxy, že lidé přijdou na večeři Páně, ale k večeři nejdou.

Jdeme na mši svatou, ale k svatému přijímání ne. Jeden kněz říkal, že má poby, kde nejde k přijímání vůbec nikdo, přestože na mši svaté přibuzní trvají.

Je to nepochopení tak velikého daru, jakým je Eucharistie. Žít s Kristem totiž přináší zároveň požadavek žít podle jeho evangelia.

Se sv. přijímáním souvisí svátost smírní, která je součástí duchovního života, neboli ochoty nechat se vést Kristem a mnit svůj život. Jít k svatému přijímání tedy sebou přináší následovat ve svém životě Ježíše.

Proč je Bible tak důležitá

Jaké je místo Písma svatého v životě křesťana? Bibli nelze ničím jiným nahradit. Proč? Základní odpověď na tuto otázku je ukryta už v jejím samotném názvu. Bibli totiž také často nazýváme Božím slovem.

Je to slovo, na kterém stojí celá víra křesťanů. Je Boží odpovědí na naše základní otázky: - jaký má lidský život smysl a cíl? - jak správně žít a jakými pravidly se při tom řídit? – odkud se ve světě vzalo utrpení a smrt? – jaký je Bůh a jeho vůle pro můj život? – jak mohu Boha ve svém životě následovat?

Častým omylem křesťanů ovšem je, že zůstanou jen u pohledu – čtu Bibli jen proto, abych se v ní něco dověděl. Potom se jim může stát, že určitým místům příliš nerozumí nebo je slyšeli už mnohokrát a v takových případech mno-

zí Bibli odkládají. Zapomínají přitom na to podstatné: v Bibli se nejen dovidám něco o své víře a o Bohu, ale její četba (pokud ji čtu s vírou) je vždy také modlitbou, skrze kterou mě Bůh pomalu proměňuje.

My lidé narušení hříchem, Boha v tomto pozemském životě nedokážeme vidět a slyšet a ani často vnímat jeho blízkost – tím důležitější je jeho slovo, které nám ukazuje správnou životní cestu a zároveň je nám na této cestě pomocí a posilou. Beru-li Bibli do rukou s vírou a pokorou, setkávám se se samotným Bohem A to je událost, která jistě stojí za překonání vlastní lenosti či jiných záminek a důvodů, které mi v četbě Písma „brání“.

*z knihy Boží slovo na každý den –
o. Petr Karas*

Umění naslouchat sobě i druhým

Naslouchat v tichu, beze slov a bez okolních skutečností tomu, co v sobě druhý nese nejhluběji – jeho otázky, očekávání, o kterých často sám neví, ale která v něm jsou.

Přijmout jeho slova, ať jsou třeba neobratná, jako vyjádření toho, čím je a co hledá. Slyšet jeho otázku, která je stále stejná: „Máš mě rád?“

Být opravdu přítomen, aby se druhý

ne cítil osaměle jako v monologu, i když nejsi schopný odpovídat.

Ale nejprve je třeba, abys sám poslouchal, co neseš v sobě, překonal svůj strach a využil své smutky jako ukazatele toho, co ti chybí. Naslouchal svým touhám a ujasnil si je, abys byl rozhodnější ve svém hledání a své schopnosti přijímat.

Z knihy Jak jinak říci mám tě rád

☺ Smějeme se s církví ☺

Františkán, dominikán a jezuita se přeli, který řeholní řád je nejlepší. Ohnivě debaty nebraly konce, rozhodli se tedy řeholníci napsat Duchu svatému, aby jejich spor rozsoudil. Brzy dostali z nebe dopis následujícího znění: „Milí přátelé, zanechte svého sporu! Je zcela zbytečný. Vždyť všechny řeholní řády si jsou přece rovni. Váš Duch svatý SJ“